

Της

Σταυρούλας Λαμπίδη*

Έφτασε το καλοκαίρι, έφτασε ο Αύγουστος και έφτασε ,για μία ακόμη χρονιά, η ώρα για το ταξίδι στην Ουγκάντα. Η αλήθεια είναι, πριν γίνει το ταξίδι, σκεφτόμουν ότι ίσως να είναι και η τελευταία φορά που θα κατέβαινα. Τώρα, έχοντας πλέον επιστρέψει πιο συγκλονισμένη και συγκινημένη από κάθε άλλη φορά, απλά ανυπομονώ και εύχομαι να με αξιώσει ο Θεός να επαναλάβω αυτό το ταξίδι και την επόμενη χρονιά.

Αυτή την φορά η παρέα μας ήταν μεγαλύτερη. Είμασταν 6 φοιτητές και μια μητέρα τριών παιδιών. Άνθρωποι πολλοί διαφορετικοί και μερικοί τελείως άγνωστοι μεταξύ μας, με έναν κοινό σκοπό όμως: να δώσει ο καθένας ότι μπορούσε σε αυτή την πολύ σημαντική προσπάθεια που έχει ξεκινήσει η Ιερά Μονή Χρυσοπηγής. Κάποια άτυχα και απρόσμενα γεγονότα που συνέβησαν λίγες μέρες πριν φύγουμε μας άγχωσαν και να μας φόβισαν λίγο. Όμως νομίζω ότι τελικά, τουλάχιστον μιλώντας για το δικό μου πρόσωπο, με δυνάμωσαν και με πείσμωνσαν ακόμα περισσότερο. Παρά τις δυσκολίες αποφασίσαμε από κοινού ότι θα κατεβαίναμε και θα κάναμε ότι καλύτερο μπορούσαμε.

Φέτος πραγματοποιήσαμε για δεύτερη χρονιά κατασκήνωση στο χωριό Λουγκουζί. Κάθε χρόνο ο αριθμός των ατόμων που συμμετέχουν αυξάνεται. Η περσινή εμπειρία, οι νέες ιδέες, η βοήθεια από όλους και οι ασταμάτητες προσευχές όσων μείναν πίσω οδήγησαν σε καλύτερη οργάνωση, περισσότερες δραστηριότητες, πολύ παιχνίδι και πολλά χαμόγελα από όλους! Η εβδομάδα ήταν γεμάτη και πέρασε πάρα πολύ γρήγορα. Η τελευταία μέρα της κατασκήνωσης ήταν και η τελευταία μας στην όμορφη Αφρική! Ο αποχωρισμός ήταν πολύ δύσκολος. Δάκρυα ανάμικτα με πολλά χαμόγελα. Γεμίσαμε με ευχές από όλους. Ευχές για καλό ταξίδι, ευχές για τις οικογενειές μας, ευχές για την Ελλάδα. Ευχές και πολύ αγάπη για όλους , γνωστούς και μη!

Ένα ταξίδι στην Αφρική είναι ταξίδι ζωής! Κάθε φορά είναι διαφορετική και κάθε φορά είναι καλύτερη. Κάθε ταξίδι γεμίζει την ψυχή μας με ελπίδα, χαρά και πολύ αγάπη! Αυτοί οι άνθρωποι σέβονται, αγαπούν και τιμάνε την Ελλάδα και εμάς πολύ περισσότερο από όσο ίσως να αξίζουμε. Για εκείνους είμαστε τα πρότυπα, ενώ κάθε χρόνο συνειδητοποιώ πόσο ανάποδοι είναι τελικά οι ρόλοι! Η απλότητα με την οποία ζούνε, η χαρά που πέρνουνε από τα πιο μικρά πράγματα, η αλληλεγγύη που έχουν μεταξύ τους, η ευσέβεια και η ταπείνωση είναι μαθήματα για εμάς. Μαθήματα που δεν θα πρέπει να ξεχνάμε όταν γυρνάμε στην καθημερινότητα της Ελλάδας. Μαθήματα που μας θυμίζουν ότι είμαστε ακόμα άνθρωποι, κάτι που πολλές φορές το ξεχνάμε.

*Η Σταυρούλα Λαμπίδη είναι φοιτήτρια Ιατρικής και βοήθησε για τρίτη χρονιά εθελοντικά στην Ιεραποστολική προσπάθεια της Ιεράς Μονής Παναγίας Χρυσοπηγής στην Ουγκάντα.Ο Θεός να την ευλογεί.Ευχαριστούμε “από καρδιάς πολύ”